

Lov og Evangelium

Nr. 6

JULI/AUGUST 2008

44. årgang

Lysglimt i mørket

Av Per Bergene Holm

Møtet i Karmanova i Moldova er slutt, og sammen med Natalia og Vladimir Moser går turen videre til et lite hus helt i utkanten av landsbyen. Innenfor en liten gang er det ei lita stue på to ganger tre meter. Innerst i stua ligger en gammel bestemor under et velbrukt teppe. I ei seng ved vinduet ligger ei jente på tretten år, Ira, halvt

oppreist på den ene albuen. Knærne stikker fram, men bena er ikke større enn på en 3-åring. Hun er vanfør på grunn av sykdom. Bare overkroppen er noenlunde normal, selv om den også er preget av sykdommen. Armene er så tynne at en undrer seg over at de ikke knekker når hun støtter seg på dem. Ved fotenden sitter mormoren.

Ira hadde en to år eldre søster med samme sykdom, men hun døde ganske tidlig, og det er nok Iras utsikt også. Faren har forlatt dem, og har flyttet sammen med en annen kvinne. Det lukter sprit i stua, og moren, som kommer inn etter en stund, er noe ruset. Huset og stua er preget av vanstell.

Midt i denne elendigheten ligger krøplingen Ira og smiler, og virker så glad og takknemlig. Jeg var forberedt på et dystert og trist syn, men besøket i denne skitne stua ble turens store lysglimt. For Ira er solen i hjemmet, det er tydelig. Hun lyser opp i et stort smil når vi kommer inn. Hun hilser hjertelig på Natalia og Vladimir og prater opprømt med dem. Hun virker moden, samtidig som gleden over kosedyret

Ira ser i bibelhistorien

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rølsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Hålandsvn. 41
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13, 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

I dette nummeret kan du lese utdrag fra årsmeldingene. Referat fra årsmøtet og hovedsommerskolen på Fossnes kommer i neste nummer av bladet, som utgis ca. 5. september.

Husk adresseendring dersom du flytter!

Red.

Natalia gir henne, vitner om at hun fortsatt er et barn. Hun forteller glad til moren om alt Natalia og Vladimir har tatt med av mat og gaver til dem. Og hun ber moren om å hente bøkene og heftene som hun fikk levert hjem til seg dagen før. Det er de samme bøkene og heftene som de andre i Karmanova fikk den forrige søndagen. Hun viser glad alt hun har rukket å lese bare siden dagen før. Natalia gir henne en ny bok med bibelhistorie og Ira begynner å bla i den med det samme.

Moren klager sin nød og prater i ett sett om hvor vanskelig de har det. Hun er ikke like troende som datteren, sier hun. Vi samtaler litt om muligheter for å hjelpe til med å kjøpe medisiner og en rullestol, slik at Ira kan komme seg litt ut til sommeren. Medisinen er dyr, og det er også en rullestol. Vladimir avslutter besøket med en bønn.

Måtte evangeliets lys skinne opp, ikke bare i Iras hjerte, men også for moren og resten av familien.

L&E

Møteoversikt

August

- 15.-17. Elevstevne på Fossnes
20.-24. Møteuke, Fogn Martin Fjære
23.-24. Åpningsfest på Fossnes
Lørdag kl. 19 Ingar Gangås
Søndag kl. 11 Per Bergene Holm
30.-31. Møtehelg, Askim Sigbjørn Agnalt

September

- 3.-7. Bibelskoletur Per Bergene Holm/Lars Fossdal
Fossdal, onsdag kl 19.30
Gyland, tors.-fre. kl. 19.30
Skjæveland, søn. kl. 11
10.-14. Møteuke, Randaberg Ingar Gangås
Kl. 19. (Søn. kl. 11 og 19)
14. Møte, Langli Konrad Fjell
14. Møte, Sannidal Martin Fjære
17.-21. Møteuke, Mosvik Ingar Gangås
26.-28. Bibelhelg, Solgry Per Bergene Holm/
Annonse i neste nr. Egon Kattner (DK)
27.-28. Møtehelg, Askim Asbjørn Fossli

Flere møter blir kunngjort i neste nummer av bladet.

Sekr.

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, juli/aug. 2008

Lysglimt i mørket. Av Per Bergene Holm	side 1
Møteoversikt.	side 3
Gud lèt seg ikkje spotta! Årsmelding frå Landsstyret	side 4
Synden fra Sodoma. Av Ingar Gangås	side 5
Mellommannen. Av Ragnar Opstad	side 6
Det gjorde Gud. Av Ludvig Hope	side 8
Kristi kors skal ikke miste sin kraft. Årsmelding fra Bibelskolen på Fossnes.....	side 9
Et nytt hjerte. Av Erling Ruud	side 11
Per Nordsletten – ekte Kristusvitne. Av Gunnar Dehli	side 12
Israel – Guds Sønn og Herrens tjener. Av Per Bergene Holm	side 15
«Arbeid, for natten kommer!» Årsmelding for ytremisjonsarbeidet	side 18

Gud lèt seg ikkje spotta!

Årsmelding frå Landsstyret 2007/2008

«Far ikkje vilt! Gud lèt seg ikkje spotta! Det eit menneske sår, det skal han òg hausta» (Gal 6:7).

Me lever i ei tid der fråfallet frå Guds ord i vårt folk og land ikkje ser ut til å ha nokon ende. Ulov etter ulov vert vedteke i Stortinget. Konsekvensane av dette fråfallet er no at den sodomittiske synd er akseptert heilt til topps i kyrkja. Situasjonen er vorten slik at me treng å rope ut i folket frå Lindesnes til Nordkapp: – Vend om, før det er for seint! Ser me ikkje kva som held på å skje med vårt kjære fedreland? Me steller oss slik at me som folk og land no vert ramma av Guds vrede og dom!

Bibelordet seier at me har ikkje strid mot kjøt og blod, men mot maktene, mot herrevelda, mot verdsens herskarar i dette mørkret, mot vondskapens åndehær i himmelrommet (Ef 6:12). I møte med desse krefter er du og eg hjelpelause, men Bibelen viser oss ein veg til siger som verka i gamal tid. Det var når Guds folk i si naud bøygde sine kne i bøn og bot og roppte: «Me veit ikkje kva me skal gjera. Men augo våre er vende mot deg» (2Krøn 20:12). Då greip Gud inn! Då kjempa Gud for sitt folk! Då vann Gud siger! Me er avhengige av at dette skjer også i dag, om Guds folk skal sigre i åndskampen!

Det er kanskje uvanleg å innleie ei årsmelding slik, men den situa-

sjonen som me no er inne i, er komen så langt og er no så dramatisk, at det kan vere naudsynt å stanse opp for dette. Bibelen vitnar klart om korleis menneske sådde, og korleis dei hausta, og om at «alt dette hende dei som førebilete, og det er skrive til formaning for oss, som dei siste tider er komne til» (1Kor 10:11).

Landsstyret

Sist årsmøte i NLL var på Bibel-skolen på Fossnes. Landsstyret har hatt tre møter og handsama 43 saker. Karl Bø, John Flaten, Ingar Gangås, Reidar Heian og Dag Rune Lid har vore faste styrerepresentantar, med Dag Rune Lid som formann og Karl Bø som nestformann. Sigbjørn Agnalt har møtt som fyrste varamann. Ingar Gangås har vore sekretær og har også hatt ansvaret for bladet «Lov og Evangelium».

Forkynnarane

Dei som har forkynt Guds ord for oss dette året gjennom møteveker, bibelhelger og stemner, har vore: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Kristian Fagerli, Immanuel Fuglsang, Martin Fjære, Lars Fossdal, Asbjørn Fosslid, Ingar Gangås, Göran Holmgren, Rune Karlsson, Steinar Kvalvik, Dag Rune Lid, Dagfinn Natland, Gunnar Nilsson, Karl Notøy, Erik Trans, Erling Yrkje o.a. I tillegg har ein del delteke på enkeltmøter.

Sommarskular og stemmer

Me har opplevd mange gilde samlingar det siste året, der me har merka at Gud har vore nær. Utanom den vanlege møteverksemda har me hatt sommarskule på Laberget, bibelhelg på Solgry, nyttårssamling, kortbibelkurs og hovudsommarskule på Fossnes. I år prøvde me å spreie pinsesamlingane til Langli Bedehus i Østfold, Skjæveland Misjonshus i Rogaland og Mosvik Bedehus i Nord-Trøndelag. Tilbakemeldingane frå desse er positive, og Landsstyret vil vurdere om dette kan utvidast. I tillegg har det vorte arrangert barneleir på Fossnes, ungdomsleir i Valdres og i Mosvik i Nord-Trøndelag. Denne siste skulle vore på ein fjellgard i Namdalseid, men vart flytta på grunn av veret.

Lov og Evangelium

Bladet «Lov og Evangelium» kom ut med 10 nummer det siste året, og er ein stor talarstol. Me får mange positive tilbakemeldingar, og mange les bladet også på internett.

Til sist vil me nytte høvet til å takke alle de som har stått trufast med oss i bøn og offer, og me vil minne kvarandre om Paulus si helsing til sin medarbeidar Arkippus: «Gjev akt på den tenesta du har fått i Herren, så du fullfører henne!» (Kol 4:17). Måtte Herren finne oss tru når han kjem for å hente si brud. Det kan skje snart.

For Landsstyret:

Dag Rune Lid (formann)

Ingar Gangås (sekretær)

Synden fra Sodoma

Abraham fikk høre at klage-ropet over Sodoma var stort, og at Gud ville ødelegge byen (1Mos 18). Der bodde brorsønnen, Lot, med familie. De hadde bosatt seg rett utenfor byen, men nå hadde den vokst slik at de var helt omringet. Synden, som besto i homofili og avgudsdyrkelse, var blitt farlig for dem.

Da ble Abraham stående for Herrens åsyn i bønn. Han kjempet med Gud for at de kunne berges.

Dommen måtte komme. Bare Lot og hans to døtre ble reddet.

Dette skal si oss noe. Vi har fått de samme tilstander i vårt land. Dommen nærmer seg. Som det var i Lots dager, skal det bli før Jesus kommer igjen. Han skal komme uventet, som på Noas tid, den gang ondskapen var stor på jorden.

La oss gjøre som Abraham: Trygle Gud om frelse for den ugudelige slekt, og om redning for oss selv og våre barn. *Ingar Gangås*

Mellommannen

Av Ragnar Opstad

Israelsfolket var etter førti års vandring i øydemarka endeleg nådd grensa mot Kana'an, og Moses talar til folket før han sjølv skal leggja ned vandringsstaven. Praktisk talt heile 5. Mosebok omtalar alt han ville leggja dei på hjarta. Mellom anna minner han Israel om det som har hendt under vandrainga.

Synd

I 5Mos 9:7,24 seier han desse orda: «Kom i hug og gløym ikkje korleis du gjorde Gud harm i øydemarka! Like frå den dagen du gjekk ut or Egyptarlandet, og til de kom til denne staden, har de vore trassige mot Herren. (...) Trassige mot Herren har de vore så lenge eg har kjent dykk!».

Gong på gong måtte Moses gå i forbøn for folket, så ikkje Herren skulle utsletta dei. Årsaka var at dei veik av frå boda Herren hadde gjeve dei, og dei akta ikkje på alle velgjerningane han hadde synt dei. Korleis stiller vi oss til dei same boda? Lever vi etter dei? Lar vi oss tukta når vi bryt dei? Aktar vi på alle Herrens velgjerningar mot oss?

Ei død tru

Dersom loven, som ein kan seie er ei åndeleg utlegging av dei ti boda, ikkje får rettleia oss og døma syndene våre, får vi berre eit teoretisk forhold

til både loven og evangeliet. Det vert noko vi veit og kan. Resultatet blir ei kunnskapstru, ei død tru som ikkje resulterer i ei ny vandring, eit nytt liv, men ein vert verande i dei same skjødesyndene som før. Det blir ingen framgang i kristenlivet, ingen vokster i nåden og i kjennskapen til Jesus (2Pet 3:18). Brorson kjem inn på dette i det første og andre verset i songen på nummer 174 i Sangboken:

*Hvordan takker vi vår Herre,
han som gav sin Sønn til jord?
Mange skjønner ei dessverre
på en kjærlighet så stor.
Fritt de følger syndens røst,
dekker seg med nådens trøst.
Vil av Jesus intet lære,
og dog sanne kristne være.*

*Ingen sjel av Gud fordømmes
som på Jesus Kristus tror.
Nådens kilde aldri tømmes,
nåden den er alltid stor.
Men det er en avsagt dom:
Siden Jesus til oss kom,
skal vi bort fra synden vike,
eller aldri se Guds rike!*

I 5Mos 8:2 seier Moses: «Du skal koma i hug heile den vegen Herren din Gud har ført deg alle desse førti åra i øydemarka, for å kjenna kva som bur i hjarta ditt, om du ville halda boda hans eller ikkje».

Nåde ved ein mellommann

Sjølv om Herren måtte straffa folket igjen og igjen, viste han også stor nåde mot dei. Det skuldast åleine Moses, som stilte seg imellom Gud og folket. Men dei som ikkje let seg tilrettevise, fekk gå sin eigen veg, men dei nådde aldri fram. Tenk å ha vandra så lenge i lag med Guds folk – utan å nå fram.

I 5Mos 9:17-19 og 25 seier Moses: «Så tok eg begge tavlene som eg hadde i hendene, og kasta dei frå meg og slo dei sund framfor augo dykkar. Enno ein gong kasta eg meg ned for Herrens åsyn. Eg åt ikkje brød og drakk ikkje vatn i førti dagar, på grunn av alle dei syndene de hadde gjort dykk skuldige i. De gjorde det som vondt var i Herrens augo, og eggja han til harme. For eg ottast at Herren hadde vorte så brennande harm og vreid på dykk, at han ville gjera ende på dykk. Men Herren hørde meg denne gongen òg. (...) Så låg eg då på kne for Herrens åsyn i dei førti dagane og dei førti nettene, fordi Herren hadde sagt at han ville gjera ende på dykk». Vår mellommann vart bønnehøyrd, og folket vart berga.

Når ein les dette, går tankane til *vår* mellommann, som også var førti dagar og førti netter i øydemarka utan å ta til seg føde. Der vart han freista av djevelen – og vann siger. Og han var som vår mellommann, i bøn til sin himmelske far. Kva bad han om?

Då er det godt å sjå kva Moses, som førebilete på Jesus, bad om. Vi las at han var i bøn for alt folket «på grunn

Moses knuser steintavlene

av alle dei syndene de hadde gjort dykk skuldige i» og «fordi Herren hadde sagt at han ville gjera ende på dykk».

«Men Herren bønnehøyrde meg denne gongen òg».

Kor stort at Jesus vart bønnehøyrd då han bad om forlating for alle syndene vi hadde gjort oss skuldige i. Tenk at det galdt *alle* syndene. Fritt sitert etter C. O. Rosenius, seier han at sjølv om syndene dine var tusen gonger større enn dei er, ville det ikkje rokka ved nåden. Det same gjev ei songstrofe uttrykk for: «*Mi synd er mot Jesus som gneisten mot hav. Den sloknar og søkk i det djupaste kav*».

Det er fullført

Sidan vandra Jesus vidare på sigerferda, dag for dag – mot Getsemane og Golgata. Til sist kunne han ropa det ut:

Det gjorde Gud

Er det ikke rimelig å tro at når Gud påtar seg å gjøre noe, gjør han det fullkomment?

Vær sikker på at det Gud gjorde for oss i Kristus, det er nok for oss. Det skal ikke være noe annet. Guds verk er nok. Og når det er nok for Gud, skulle det da ikke være nok for oss?

Gud har derfor aldri bedt oss om å gå til oss selv for å finne grunnen til vår frelse. Men han har alltid bedt oss å gå til oss selv for å finne grunnen til at vi *trenger*

frelse. Når så du har funnet ut at du er like ubrukelig som morken ved, har du funnet deg selv på den rette måte. Men da er det også at du skal vende blikket ditt bort fra deg selv og til det store frelsens under:

«Det gjorde Gud».

Da vil du finne at *i Kristus* er du gjort til «et Guds menneske». Vil du nå tro dette for *din* del, tro at dette er gjort for *deg*, er du frelst på hans regning.

*Ludvig Hope – Fra boken
«For så har Gud elsket verden»*

«Det er fullført!»! Då var alle våre synders sona! Alle! Det var på dette grunnlag at vår mellommann vart bønnehøyrd i øydemarka.

Jesus måtte gjennom ufattelege lidingar for at dette skulle bli oss til del. Til sist vart han forlate av sin himmelske far, og han fekk smaka den evige fortapinga. Det overgår vår fatteevne, men det skal vera eit evig takkeemne for frelste sjeler i himmelen.

No er det djupast sett ikkje syndene våre som hindrar oss i å bli frelste, men vantrua. Samstundes er vantrua den aller største synd, for ved den ringeaktar vi det fullførde frelseverket, og fører oss sjølv i evig fortaping.

Hugs at det var Jesus som bad om forlating for alle syndene dine – og vart bønnehøyrd; det var ikkje du! Men

det galdt deg! No eig vi forlating for syndene våre åleine ved trua på Jesu fullførde frelseverk.

«Han gjev alle profetane det vitnemålet at alle som trur på han, får forlating for syndene ved hans namn» (Apg 10:43).

Vi har difor all grunn til å gjera C. O. Rosenius sitt songvers til vårt vitnemål:

*Då vågar jag ej låta bli
att tro och vara nöjd.*

*Då vågar jag ej se förbi
försoningsvärdets höjd.*

*Ty är hon stor; min syndaflood,
långt större Lammets död och blod.
Jag är av hjärtat nöjd.*

Kristi kors skal ikke miste sin kraft

Årsmelding for Bibelskolen på Fossnes skoleåret 2007/2008

Guds ord er ikke populært i våre dager. Det aktes som dårskap. Mange tar avstand fra Guds ord og bud, avviser det som noe avleggs, noe som vi ikke kan ta på alvor i vår moderne tid. Selv blant dem som bekjenner Jesu navn, aktes ikke Guds ord høyt. Det er mange som har reservasjoner mot det, om det er tale om skapelsesberetningen, læren om mann og kvinne, Guds bud og formaninger eller selve kjernen i evangeliet. Det er få som leser Ordet og grunner på det. Det er heller ikke så mange som samles for å høre det. Da må det i tilfelle være noe mer å samles om, et trekkplaster av ett eller annet slag.

Kraften i Guds ord

I Korint var det åpenbart røster som tok til orde for at forkynnelsen måtte gripes an på en litt annen måte. Både jøder og grekere tok nemlig avstand fra den enkle og likeframme forkynnelsen av Guds ord. Var det ikke klokt å legge litt vekt på dette med under og tegn, for å nå jødene? Og kunne det ikke være på sin plass å gi forkynnelsen et noe sterkere preg av visdom, for å nå grekerne? Evangeliet må «stedegengjøres» heter det i moderne misjonsteologi og kirkeveksttenkning.

Talen om synd og skyld, menneskets totale syndeforderv og Guds hellighet og vrede, Jesu soningsdød og stedfortredergjerning smaker ikke for

det gamle menneske. «Vi må møte menneskene der de er, i deres hverdag, møte dem med det de er opptatt av». Apostelen Paulus avviser en slik tankegang. I det øyeblikk vi vil gjøre Guds ord mer spiselig for menneskene, ta bort det som vekker reaksjoner, bare ta fram det som menneskene har syn og sans for, tar vi bort selve kraften i Ordet. Den ligger nemlig i det som det naturlige menneske nettopp støter an mot og akter som dårskap. I det vi søker å hjelpe Guds ord med menneskelige midler og klok beregning, tar vi bort kraften i det.

Forkynne Ordet om korset

Skal evangeliet bli mennesker til frelse, må det på ingen måte tilpasses tiden eller søke å etterkomme de

Om evangeliet skulle ha behaget Paulus mens han var fariseer, måtte det jo ha sett helt annerledes ut enn det gjorde. Men nå var det ikke gjennom et evangelium som behaget ham mens han var fariseer Paulus ble lykkelig og fri, men gjennom et evangelium som vekte hans største avsky og hat, så lenge han var det gamle menneske, så lenge han var en fariseer.

Hugo Odeberg

ønsker og krav mennesker har til Gud og hans frelse.

I det øyeblikk vi tilpasser evangeliet, befester vi bare menneskene i det de allerede mener og tror. Det er intet som vekker dem, intet som støter an mot deres tanker og holdninger. Så kan de forbli i sitt gamle vesen og samtidig anta kristendommen, for det forandrer jo ingenting. Men da har Kristi kors tapt sin kraft til å døde og gjøre levende! Da hjelper det ikke om vi samler tusener. Da gir vi mennesket steiner for brød. Må vi be om at Bibelskolen på Fossnes fortsatt kunne ha det ene for øyet: Å forkynne Ordet om korset slik det er gitt oss, ikke forfalske Guds ord, men legge sannheten åpent fram. Om så ingen eller bare noen få vil høre det, er ikke det vårt ansvar. Vårt ansvar er å tale som Guds ord.

Skole- og internatdrift

Vi begynte høsten 2007 med åtte elever på heltid. Spesielt oppløftende var det å få tre elever fra Sandefjord, ungdommer som hadde tatt kontakt med skolen og NLL i Vestfold i løpet at det siste halvåret. Skoleåret har vært preget av lyttende, lesende og interesserte elever. Måtte Ordet smelte sammen med den enkelte og bli dem til liv og frelse!

Også dette året opplevde vi god oppslutning om bibelkurset i november. Bibelhelgen i februar ble lagt opp til et mer lokalt arrangement dette året.

I tillegg til elevene har vi hatt flere leietakere i internatet det siste året, slik at også internatmiljøet har vært større

enn på lenge. Alle leilighetene har også vært utleid, etter at vaktmestrene de siste årene har gitt flere av dem en skikkelig ansiktsløftning. Leilighetene gjør miljøet rundt skolen større, og samtidig bidrar leieinntektene godt til å dekke bygningsdriften.

Med åtte elever fikk skolen igjen statsstøtte. Etter nyttår økte elevtallet til ti, noe som også bidro til økt støtte og en bedre økonomi enn forrige år.

Personalet

Sara Heian er fortsatt i permisjon fra sin husmorstilling. Elin Nilsson har derfor vært husmor også dette året. Vi er svært takknemlige for at hun har tatt over det store ansvaret. Hans-Henrik Brix sluttet som lærer ved skolen sommeren 2007. Det er ikke ansatt noen ny lærer i hans stilling, men de øvrige lærerne har tatt på seg noe mer undervisning. I tillegg har Konrad Fjell hatt et engasjement som timelærer i kirkehistorie.

Økonomi

Regnskapet for 2007 viser et driftsunderskudd på kr. 1.270.445 etter avskrivninger for Bibelskolen på Fossnes Eiendom. Før avskrivninger er resultatet kr. 851.291. Det tilsynelatende dårlige resultatet skyldes at det meste av gaver og kollektor som tidligere har blitt ført på den ideelle virksomheten i Eiendomsselskapet nå ble ført som inntekt på Bibelskolen, til sammen kr. 630 000.

For Bibelskolen på Fossnes viser regnskapet for 2007 et overskudd på

Et nytt hjerte

En kirkeklokke var kjent for sin rene, vakre klang. En dag kom det en sprekke i malmen. Straks mistet klokken sin fine tone. Den var helt ubrukelig til å kalle folk til kirken. En mann påtok seg å reparere den. Han loddet omhyggelig sprekken igjen. Men det klang allikevel ikke så klart og rent som før. Da sendte de bud til han som hadde laget klokken. Han så på den og sa: «Her er det bare ett å gjøre. Klokken må støpes om». Så tok de den ned, smeltet hele klokken og støpte den på ny. Da kom den rene, vakre klangen tilbake.

Det var klangen som røpet feilen i kirkeklokken. Det er gjerne klangen som røper feilen ved deg og meg også. Er det kommet en feil i hjerteforholdet til Gud, slik at det er brist i lydigheten, svikt og fusk i

livet, høres det straks på klangen. Gud hører det først. Enten tier bønnens tone helt, eller det blir bare en masse tilvante ord uten at hjerte og vilje er med. Gud hører det straks. Menneskene hører det også. Harde, stygge, ubeherskede, sårende ord kommer fra hjerter som har fått en brist. Den kan være liten den bristen, men klangen røper den.

For den som har det slik, er det bare én hjelp. Gå til han som er hjertekjenneren. Bekjenn hjertets skjulte synd for ham. Så skal han gi deg et nytt hjerte. Be Davids bønn fra Salme 51:12: «Gud skap i meg et rent hjerte»!

*Erling Ruud – Fra ungdoms-
andaktsboken: «I lyset», Luther-
stiftelsens forlag, Oslo, 1939*

kr. 523.132. Det store overskuddet skyldes, i tillegg til gaver og kollekter, at Eiendoms-selskapets ideelle avdeling også har overført kr. 621.360 til sletting av gjeld. Det er en ekstraordinær engangshandling, etter pålegg fra de offentlige myndigheter.

Samlet har virksomhetene på Fossnes et driftsunderskudd på kr. 328.159 før avskrivninger. Underskuddet er som tidligere år dekket opp med lån i NLLs hovedkasse.

Styrets sammensetning

Styret består av Per Brattgjerd (formann), Jan Endre Aasmundtveit (nestformann), Magne Ekanger (sekretær), Tollef Fjære og Reidar Heian som styremedlemmer. Asbjørn Fossli er 1. varamann.

*Per Brattgjerd (formann)
Per Bergene Holm (rektor)*

Per Nordsletten – ekte Kristusvitne

Av Gunnar Dehli

Det merkes i Nordslettens sanger at han har levd i de gamle salmer. Særlig synes Brorson å ha grepet ham aller dypest. Flere av hans sanger viser et nært slektskap med Brorsons salmer og svanesanger.

To strenger

Det er særlig to strenger på Nordslettens harpe. Han synger om synd, og han synger om nåde. Han forteller om hvordan vi er, og hvordan Jesus er:

*En Hjertefeil jeg endu har
som aldrig bliver god.
Så medicin jeg daglig tar,
og det er Jesu Blod.*

Aldri blir det annerledes her på jord, enn at jeg er en synder og Jesus en frelser. Her er jeg omgitt av farer og fristelser og kan aldri være trygg i meg selv, men alltid trygg på min Gud og frelser:

*Jeg ofte er i frykt og fare...
Så lenge jeg er her på Jorden...*

Sangene mer enn døgnfluer

Flere av Nordslettens sanger har et blivende verd og er noe langt annet enn alle disse døgnfluer av åndelige sanger som en kort tid kan være populære, men snart blir glemt og helt lagt bort.

Per Nordsletten fulgte godt med og lærte seg åndelige sanger både fra

eldre og nyere tid. I lang tid brukte han å synge sanger fra «Troens rare Klenodie». Ingen åndelige sanger satte han så høyt som Oscar Ahnfeldts sanger. At han imidlertid også lærte seg åndelige sanger av nyere dato, fikk man ofte høre på møtene. Her var han dog varsom. Alt lettgods og alle de støyende åndelige viser lå ikke for ham.

Lammets sang viktigst

På sitt siste, lange sykeleie ble hans tunge lammet, så det kunne være vanskelig å forstå ham. En yngre prest besøkte ham. Han var atskillig interessert i Nordslettens sanger og ville høre hvorledes de var blitt til. Men Nordsletten ville ikke høre tale om det. Han ville ikke høre om hva han hadde gjort, men bare få tale om hva Jesus hadde gjort. Man merket at selv om tungen var lam og røsten sprukken, sang Nordsletten i sitt hjerte den nye sangen om Lammet som kjøpte oss til Gud med sitt blod.

Skrev mange brev

I noen grad er det med brevene som med den muntlige forkynnelse. Brevene lærer oss Nordsletten å kjenne slik som han var. Også i sine brev er han naturlig og likefrem. Riktignok anvender han ord og vendinger som det ikke var naturlig for ham å bruke i muntlig tale. Han begynner sine brev med: «Kjære Broder – eller Søster – i

*O min Frelser så kjær,
hvor elendig jeg er,
med et hjerte fordervet av synd!
Ifra hode til fot,
hjerterets innerste rot,
kun en eneste masse av synd.*

*O min Frelser så kjær,
kan du slik som jeg er
ta imot meg og feste til brud?
Og kan du ha meg kjær
selv så heslig jeg er,
da er du en forunderlig Gud.*

*Ja, ditt ord sier så
at jeg nåde skal få,
at du ikke min synd minnes mer.
Ditt velsignede blod
gir meg nåde og mot
til å tro at min brudgom du er.*

Per Nordsletten, 1878
(Sb 461:1,3-4)

Kristus Jesus!»! Brodernavnet var for Nordsletten noe ganske mer enn en religiøs tittel. Når han så gjerne hilser sine venner med det apostoliske hilseønske: Nåde og Fred! – så er det en hjertehilsen og noe ganske annet enn fraser som ikke er fylt med bibelsk ånd.

Mislikte falskhet og religiøsitet

Var det noe Nordsletten hatet og foraktet, var det hyklari og unatur, sær-

lig når den kledde seg i religiøs drakt. Fusk og fanteri fant ikke nåde hos ham. Dette bærer også hans brev preg av. Ofte svinger han svepen så det er en lyst – over religiøs humbug og hyklersk fariseisme. Aldri forsøker han å være anstrengt åndelig. Tvert imot. Nordsletten legger aldri skjul på at kristendommen her finnes i fornedringsdrakt, og at det er fattigslig og smått med de troende. «Du siger at det nok er vanskelig at tro så stor en Naade», sier han i et brev. «Men Gud ske Lov fordi du har en sådan Tro som må kjæmpe med Vantroen, lide og plagges av Synden. Det er nok af den slags religiøse Folk som ikke har nogen Plage af den gamle Adam, men iallefall at se til har Tro og Frimodighed nok. Jeg vil helst have Selskab med han som har skrevet Romerbrevet, som havde sin største Plage og sin bitre Klage med Loven i sine Lemmer. Jo mer troende man er, desto mer Syn på og Lidelse af Synden».

Dypere selverkjennelse gir klarere syn på Jesus

Den samme åndelige edruelighet preger Nordslettens brev som hans muntlige preken. Brevene er i grunnen et lite litterært nedslag av den muntlige forkynnelse. Også i sine brev er han den sterkt evangeliske forkynner. «Der er nogen Predikanter», sier han i et brev, «som i sin Uforstand beder os at vi skal gå og lægge på Jesus vore Synder, som er alt Guds Folks største Plage. Men *det* Arbeide kommer vi for sent med. Thi Guds Ord siger, at Gud

har lagt vore Synder på Jesus. Han blev såret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger. Straffen blev lagt på ham for at vi skulde have Fred, og i hans Sår har vi Lægedom. Guds Ord er fuldt av Udtryk som disse. Han *tog*, han *bar*, han *led*, han *døde*, han *opstod*, han *for* til Himmels, han sidder ved Guds høire Hånd».

Nordslettens brev er til det siste Kristusvitnesbyrd. Sommeren 1920 skriver han med skjelvende hånd et brev hvor han forteller, «at trods alle Fienders Brøl og Skrig indvortes og udvortes så er vi endnu i Live. Jo mer man søger at få vor Kristus bort, dess mer må vi holde fast ved ham, for at han kan holde fast ved os. Jo flittigere og barnligere vi klynger os til hans Ord, desto sikrere får han holde os fast».

At Nordsletten like til det siste fikk avlegge det klare og enfoldige Kristusvitnesbyrd både i muntlig forkynnelse og i sine brev, kom sikkert av at hans selverkjennelse ble dypere og dypere. Han takker så ofte sine venner fordi de kommer ham i hu, «en sådan elendig og gammel fattig Krog som jeg er. Jeg trønger så vel at der er nogen som kommer mig i hu i Bøn til Gud, at han må give mig mer af sin Ånd, som kan virke mer barnlig Tro og Tillid til Gud

*I neste nummer kan du lese om:
«Per Nordsletten – pilegrim med
himmellengsel.»*

i min Sjæl, så at jeg kan få mer af hans Sind, af Kristi Sind, han som ikke var utilfreds fordi om han var fattig, eller fordi han var foragtet i denne Verden. Når Gud er min Fader, Kristus min Broder, min Brudgom, som har al Magt i Himmelen og på Jorden, så kunde jeg vel leve i Nådens og Troens Sorgenfri».

Evangelium for ugudelige

Nordsletten takker Gud fordi han har lært seg selv å kjenne slik som Guds ord beskriver ham, og at han derfor passer for en frelser, som døde til fastsatt tid for ugudelige. «Det gamle Menneske», sier han, «må alle sande Kristne jamre sig over, indtil Hjertet har slået sit sidste Slag. Men dette er et Bevis på at Guds-Barnet bor derinde; thi med denne Jammer må man til Jesu Favn og Skjød. Når så Satan, Fornuftten og Vandtroen fortæller os om vore Synder, så nægter vi dem ikke, men svarer: 'I får spørge efter mine Synder hos Jesus'. Troen kan være sterkere eller svagere. Det er ikke den stærke Tro som frelser, men det er Jesus. Den svage Tro kan gribe i hans Kjortelflige ligesåvel som den stærke. En sterkere Tro kan dog give mer Kraft i Kampen, mer Tålmodighed i Trængselen, mer Mod til at korsfæste det gamle Menneske. Vi trønger daglig at bede: 'Herre forøg os vor Tro!' Og den Bøn hører Herren gjerne; men dertil hører fra vor Side flittig Brug af Guds Ord».

*Utdrag fra boken «Per Nordsletten –
En legpredikant av den gamle skole»,
Lutherstiftelsens forlag, 1928*

Israel – Guds Sønn og Herrens tjener

Av Per Bergene Holm

Vi skal nå si litt om forholdet mellom Israel som Herrens tjener og Guds Sønn som Herrens tjener.

Vi har allerede understreket (i forrige nummer av bladet. Red anm.) at Abraham er som en far som bærer løftessønnen i sin lend. Israel er som en mor som bærer på et barn. Og det er i kraft av dette løftesbarnet Abraham og Israel har sin særstilling blant folkeslagene. Alle pakter og løfter er knyttet til den lovede Sønnen, ikke til Abraham og Israel i seg selv.

Og Gud ser Sønnen i Abrahams lend, og i Israels skjød, lenge før sønnen er født. Gud regner med og handler med Abraham, Isak, Jakob og hele Israel som sin Sønn og tjener. Når Herren omtaler sin frelse av Israelsfolket ut fra Egypt, sier han: «Fra Egypt kalte jeg min sønn» (Hos 11:1). Og hos profeten Jesaja kaller han Israel sin tjener: «Og du Israel, min tjener! Jakob, som jeg utvalgte, ætling av min venn Abraham» (Jes 41:8).

En ulydig sønn og en troløs tjener – behov for en fullkommen tjener

Israel er *som folk* ingen tro tjener, men er døv og blind og forstår ingenting. Det er som en ulydig sønn som gjør det som er galt (jf Jes 42:18-20; 2Sam 7:14). Akkurat som med gudstjenesten, ofringene, lammene og ypperstepresten er ikke Israel i stand til å fylle det kall og den rolle Gud har

gitt folket. Israel som utvalgt folk, selv ikke de beste, Abraham eller Josef, David eller Daniel, er i stand til å frelse seg selv, sine landsmenn og aller minst alle jordens slekter.

Det er som med jomfru Maria. Hun er ikke noe i kraft av seg selv, bare i kraft av sin sønn. Uten Sønnen er hun ikke noe mer enn alle andre kvinner på jord. Hun må bli frelst som alle andre, og de kjødelige bånd og fortrinn hun har som mor må skjæres over. Hun har intet å kreve eller forvente i kraft av å være mor. Hun må forholde seg i tro og tillit til Jesus, løftessønnen, som ethvert annet menneske.

Og slik er det også med Israel. I seg selv er de intet. Uten Sønnen er de ikke noe mer enn andre folk. Og selv Israel må bli frelst som alle andre.

Men det er Israels ulykke og store synd: Folket mener seg å være noe fordi de er Abrahams sønner. Jesus irettesetter jødene for dette hovmod i lignelsen om de to sønnene (Mat 21:28-32). De jødiske skriftlærde lærte at på Sinai var alle jordens folk til stede, men det var bare Israel som sa ja til å holde Guds lov. De andre sa nei. Derfor ble Israel utvalgt, og selv om Israel ikke maktet å gjøre alt loven krevde, var Gud nådig, han så til israelittenes gode vilje, at de hadde sagt ja til loven – derfor var de utvalgt. Men Jesus taler imot dette. Det er ikke slik det forholder seg. →

Hjelpesending til Moldova

Vi vil forsøke å få av gårde en tredje hjelpesending til høsten. Distribueringen ved tidligere forsendelser har vært vanskelig og tidkrevende. Lageret har vært et leid kjellerlokale med jordgulv, i en psykiatrisk institusjon for eldre kvinner. Der har vi fått leie gratis mot at denne institusjonen har blitt tilgodesett med en del av hjelpen.

Det er ikke godt å skaffe seg oversikt over innholdet i forsendelsene, når det ikke finnes hyller og heller ikke vindu med dagslys. Denne leieavtalen er nå opphørt, og det er et bønneemne at vi må finne et mer egnet lokale, der vi kanskje også kunne samles til møter.

Red.

Det åpenbares så tydelig i Det gamle testamente at Israelfolket ikke makter å være den tjener og sønn som Gud har gitt løfte om og som vi er i behov av for å bli frelst og få Abrahams lovede velsignelse.

Enkelte representanter av Israel, slike som Abraham, Josef og David, kan nok til en viss grad sies å ligne på han som Gud har lovet og som vi trenger til frelse, men det blir bare som en skygge og forbilde. Derfor er det også en dobbelthet i Det gamle testaments tale om Guds Sønn og Herrens tjener. Mer og mer som tiden skrider fram, blir det tydelig at Herren må skape noe nytt, at han på en særlig måte må gripe inn, at Guds Sønn og Herrens tjener ikke kan være det kjødelige Israel eller Israels jordiske konge. Det må komme en fullkommen tjener. Og hos profeten Jesaja, særlig fra kap. 40 og utover, kan vi lese hvordan Herren gjennom profeten omtaler Israel mer og mer som én person, og ikke lenger

bare som et folk kalt til å være Herrens tjener. Hele folkets tjeneste samles mer og mer i én persons tjeneste, den virkelige Herrens tjener, Messias. Forbildet skal avløses av oppfyllelsen.

Messias, Guds Sønn og Herrens tjener

Israel er Guds Sønn og Herrens tjener, kun i kraft av Messias, den sønn som folket bærer i sin lend. Det er Messias som er Sønnen og tjeneren, og når Israel kalles dette og Gud behandler og omtaler det slik, er det kun fordi han her ser sin Sønn og tjener og regner med ham før han er født. Gud ser sin Sønn i Ypperstepresten og i Lammet, i blodet osv, og regner med Sønnen.

Israels tjenerkall er derfor profetisk og peker fram mot Messias' tjenerkall. Israels lidelse og dom for sine synder er en anskuelsesundervisning om Messias' lidelse og dom – med én forskjell: Mens Israel led for sine egne

synder, led Messias for sitt folks synder – i folkets sted (Jes 53:4-8).

Det er kanskje ikke noe sted vi ser Israels profetiske tjenergjerning klarere enn i Guds domsgjæringer over Israels synd, og hvordan Israel til alle tider er folkenes sydebukk. Det er Messias' lidelse og død til soning, det Guds lam som bærer verdens synd, som her males for oss. Israel må være Herrens lidende tjener – på forbilledlig vis, for Messias skal være Herrens lidende tjener!

Men når Sønnen så ble født, var det også for å la det forbilledlige bli avløst av tingenes virkelige skikkelse. Nå kom Den fullkomne tjeneren, Sønnen, Ypperstepresten, Sydebukken. Han skulle bære forbannelsen, lide straffen og være en soning – ikke bare for Israels synder, men for hele verdens synder. Han skulle oppfylle hele det frelsesråd som Israel på forbilledlig vis hadde åpenbart.

Jødene's tragiske historie

Derfor er det noe forferdelig ulykkelig og tragisk over Israel og jødene, når de ikke ser Messias. Når de lider og er alle folkenes sydebukk, når de ser yppersteprestens soningstjeneste i tempelet og den store forsoningsdagens sonoffer, ser de ikke Messias' stedfortredende lidelse og soning, men kun sin egen lidelse og et krav om å gjøre bot og skaffe soning. Det er og blir et dekke over deres øyne, som apostelen Paulus skriver (2Kor 3).

Den fromme jødes tro og håp er at Gud ser hans lidelse og bot, at han som

en from jøde bøyer seg ydmykt under Guds hånd, og at Gud på grunnlag av denne bot er ham nådig og tilgir ham. Han er tjeneren som ved sin tjeneste skal nå fram til rettferdighet.

Israel er som en mor som roser seg av seg selv og sin gjerning og ikke av barnet, Sønnen – enda profetene nettopp knytter frelsen og velsignelsen til barnet, til Sønnen (jf Jes 7:14; 9:6-7; 11:1ff; Sal 2). Det er som om Maria skulle rose seg av seg selv og ikke av sitt barn, at hun skulle mene seg å være berettiget til nåde og velbehag gjennom sin gjerning og sitt offer, ikke gjennom Sønnens gjerning. Den rettferdighet som Sønnen skulle være og gi, søker de enda selv å fremskaffe.

Det er dette apostelen Paulus holder så sterkt fram i Rom 10. Israel, som var Herrens tjener til å åpenbare frelsen, rettferdigheten i Kristus, tok ikke selv i mot Kristus og rettferdigheten i ham, men søkte å opprette sin egen rettferdighet. Slik ble tjeneren bare en trel, som søkte rettferdighet, men ikke nådde fram til rettferdigheten. Tjeneren fikk ikke del i det barnekåret han ble kalt til å åpenbare.

Men er det ikke mer å si om Israel? Har Israel utført sin rolle i historien? Det skal vi komme tilbake til. Vi kan bare kort svare: Israel har ikke utspilt sin rolle. Det taler apostelen Paulus klart om i Rom 11. Det er faktisk slik at det som Israel til nå har fått oppleve, ikke på noen måte kan sammenlignes med det de skal få oppleve i endens tid.

*Forts. i neste nr. med emnet:
«Israels framtid i profetisk lys»*

«Arbeid, for natten kommer!»

Årsmelding for ytre misjonsarbeidet i Moldova 2007/2008

I mange år har kommunismen forhindret de kristne i Moldova fra å ha møter og gudstjenester. Kirkene ble konfiskert, helt ødelagt eller omgjort til bibliotek, diskotek eller andre ting. Nå ser myndighetene mellom fingrene med at de kristne samles, men denne muligheten kan snart gå tapt igjen. Etter Sovjetsamveldets oppløsning i 1991, fikk landet sin selvstendighet. Den østlige provinsen Transnistria, har i praksis fått sitt «eget selvstendige liv» med egen president, men det var bare Russland som anerkjente dette. Nå er Russland skeptisk til å la Transnistria få for stor frihet, da de frykter en total løsrivelse slik vi har sett i forholdet mellom Kosovo og Serbia.

Fraflyttingsområde

Utvandringen fra Moldova fortsetter. Dette setter også sitt preg på den lutherske kirken. Flere ungdommer og unge familier har flyttet. De økonomiske utsiktene er dårlige, og spesielt Transnistria har få støttespillere, samtidig med at presidenten og noen få private har mye makt og innflytelse. Det blir spennende å følge utviklingen her. Vil vi etter hvert få et samlet Moldova, som beveger seg mer i vestlig retning? Hva vil det få å si for misjonsarbeidet i landet?

Tiraspol

Luthersenteret, og menigheten i Tiraspol, er sentrum for arbeidet til

den lutherske kirken i landet. Tiraspol ligger i sør og er største byen i Transnistria. På grunn av utflytting, eldre medlemmer som ikke lenger har anledning til å komme, og noen indre stridigheter i flokken, er oppmøtet til vanlige møter og gudstjenester redusert de siste årene. Natalia og Vladimir Moser står alene om mye av arbeidet og gjør en stor innsats. Gudstjenestene fortsetter som før i blokkleiligheten til Natalias avdøde mor. Luthersenteret fungerer som overnattingssted ved våre besøk, og det hadde vært ønskelig om dette senteret kunne utnyttes enda bedre. Kvinnefengselet i byen har fått noe hjelp også i året som har gått. Fatige familier har fått hjelp, blant annet en svært fattig, enslig kvinne med flere barn. Vi skulle hatt mange flere medarbeidere til å gå inn i oppgaver her – for å avhjelpe både diakonal og åndelig nød.

Kamenka

Lengst nord i Transnistria ligger byen Kamenka, hvor Lekmannsmisjonen, sammen med Nordisk Østmission fra Sverige, har støttet byggingen av en prestebolig som fungerer som forsamlingslokale. Til sammen er det gitt over 30 000 USD til dette prosjektet. I forrige rapport ble det nevnt at pastoren har flyttet til Russland for å under vise ved et teologisk seminar der. Det er en nød at Kamenka fortsatt mangler

fast medarbeider. Menigheten betjenes nå midlertidig av Vladimir Moser. Det er ikke vanskelig å se hvilken mulighet en «misjonær»-familie kunne hatt ved å bo og arbeide her fast.

Lykkens dal

Landsbyene Karmanova og Kolo-sovo er blitt besøkt også dette året. I Karmanova har det vært noen få møter i et privat hjem. Denne dalen hadde et rikt kristenliv, med flere lutherske kirker, før kommunismen nærmest kvalte det. I dag er det nesten ingen av barna som kan verken katekismen eller sitt Fader Vår. Befolkningstallet i denne før så blomstrende dalen, er omtrent halvert i løpet av noen få år. Også her mangler det medarbeidere til å gå inn i mer permanente oppgaver.

Andre steder

Bender og Kishinev er steder som sjelden besøkes. I Ribnitsa har det ikke vært møter de siste årene. Det er få nye som vinnes. De gamle dør. Hvor blir det av de unge? Reiser alle bort, eller er det verden som har fanget dem? Dette er nøden i Moldova. Og et kall til å kjempe for evangeliet der kommunismen tidligere har revet ned og ødelagt.

Medarbeidere

Siden forrige rapport har Eduard Polkovnikov gjort seg ferdig med sitt teologistudium. Men han valgte å ikke gå inn i en lønnet tjeneste i den lutherske kirken. Derfor står Vladimir

fremdeles uten medarbeider. Da er det to teologistudenter igjen. Det er Vjatsjeslav Midar som går det fjerde året, og Aleksander Koltsjitskij som er i sitt tredje studieår.

ULC vil ha samarbeid

Den lutherske kirken i Ukraina (ULC) har lenge ønsket å opprette kirkefelleskap med den lutherske kirken i Moldova. ULC står i fellesskap med Wisconsin-synoden, som har svært strenge krav til slikt fellesskap. Vladimir Moser regner med at et slikt samarbeid vil bety at kontakten med Lekmannsmisjonen må brytes, og har derfor avslått denne invitasjonen. I begynnelsen av mars reiste Per Bergene Holm til Kiev sammen med Natalia og Vladimir for å være med på en samtale med noen representanter fra denne kirken. Som ventet ble det ikke noe resultat av samtalene.

Besøk fra Norge

Siden forrige årsmøte har det vært tre besøk fra Norge:

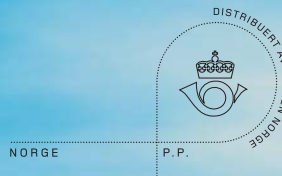
3.-15. oktober 2007: Marit og Ingar Gangås.

23.-30. april 2008: Per Bergene Holm.

19. juni-1. juli 2008: Marit og Per Bergene Holm.

Ingar Gangås har hatt ansvaret for kontakten med Moldova en tid. Per Bergene Holm har nå denne oppgaven. Han har vært flest ganger i Moldova, og kjenner arbeidet svært godt.

→

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Fattig familie i Moldova som har fått mat og klær fra hjelpesending

Støtte til Moldova framover

- 1 Vi har lenge bedt om misjonærer til Moldova. Det er ikke sikkert at det vil være så enkelt å få visum til fast misjonsvirksomhet i landet. Men orienteringen mot vest kan fort endre denne situasjonen. Gud kan åpne en dør.
- 1 Forbønn er viktig. La oss omslutte våre medarbeidere i Moldova, og be om åndelig lys og kraft til å holde ut i tjenesten.
- 1 Be også om at hjelpesendingene må bli til velsignelse.
- 1 Vi kan være med å gi til arbeidet. Også innværende år har bidraget fra Lekmannsmisjonen ligget på om lag 100.000 kroner. Kontonr. er: 3204 10 10222.

«Arbeid, for natten kommer!»

Tegnene på Jesu snarlige gjenkomst er klare. Da gjelder det å holde ut – inntil Han kommer. Det innebærer troskap mot Ordet, og et villig hjerte til å gå med evangeliet slik det står i sangen:

Arbeid, for natten kommer!

Da er ei lenger tid.

*Virk ifra tidlig morgen,
og bruk all din flid!*

*Arbeid når middagssolen
opplyser klart din sti!*

Snart kommer mulm og mørke.

Dagen er forbi.

Ingar Gangås